

РЕШЕНИЕ

№ 40108

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6467** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 15486 от 19.06.2025г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от С. Н. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Х., САК с адрес за призоваване: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Мълчаливо потвърждаване от директора на ТД на НАП-С. на ПНОМ изх.№ С250022-022-0053862/20.05.2025г., издадено от А. Г., на длъжност старши публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

С жалбата се моли съдът да отмени мълчаливото потвърденото ПНОМ като необосновано, немотивирано, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Инвокира съображения, че постановлението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като липсва каквато и да било информация относно от какво произтичат претендираните задължения, техния вид респ. периода, през който са възникнали.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се адв. Х., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира разноски по представения по делото списък по чл.80, ГПК.

Ответникът -директор на ТД на НАП чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура , уведомена не изпраща представител и не изразява становище по делото.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, включително тези в административната преписка, обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за

установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1, изр. I от ДОПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В ТД на НАП срещу С. Н. М. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2023, за събиране на публични задължения за в размер на 37 954, 25 лв., от които 31 445, 59 лв. главница и 6 508, 66 лв. – лихви.

На 20.05.2025г. публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0053862, с което е наложен запор върху вземането на С. Н. М. от трето задължено лице НОИ – ТП – С. за сумата от 37 954, 25 лв., както и от трето задължено лице – работодател М и М Т. ООД за сумата от 37 954, 25 лв.

Няма данни оспореното ПНОМ да е връчвано на жалбоподателя, както и не се прави възражение в тази насока, поради което настоящата инстанция приема, че възражението (жалба) срещу цитираното ПНОМ с вх. № 54-2214-1806/29.05.2025г. е депозирано в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК. В законоустановения срок директорът на ТД на НАП – С. не се е произнесъл.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.197, ал.2 от ДОПК и при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 197, ал.1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата.

Безспорно е обстоятелството, че жалбоподателят е подал жалба срещу ПНОМ заведена в ТД на НАП – [населено място], офис И. с вх. № 54-2214-18-6/29.07.2025г.

Настоящата инстанция намира, че в случая се касае за мълчаливо потвърждаване на ПНОМ, по следните съображения:

Неоснователно се явява възражението на ответника в случая, че жалбата подадена до директора на ТД на НАП е била нередовна и в този смисъл последният не се е произнесъл с решение на законоустановения срок.

Съгласно чл.147, ал.2 от ДОПК, ако подадената жалба не е подписана, не е посочен актът или действието, против които се подава, или не е приложено пълномощно, когато жалбата се подава от пълномощник, решаващият орган уведомява жалбоподателя за отстраняване на нередовностите в 7-дневен срок от получаване на съобщението. Когато недостатъците на жалбата не са отстранени в срок, производството се прекратява с решение на компетентния да я разгледа орган. С оглед на нередовността на подадената жалба компетентният орган е изпратил уведомление по чл.147 от ДОПК на жалбоподателя, което обаче видно от представените по делото обратни разписки не е получено от жалбоподателя. Това обстоятелство не се оспорва от ответника, видно от изричното заявление в писмено становище от същия от 01.07.2025 г. С оглед на горното за жалбоподателя не е започнал да тече 7 дневният срок за отстраняване на нередовностите по жалбата. След като в нарушение на изискванията на ДОПК, органът не е предприел адекватни действия за връчване на уведомлението по чл.147 от ДОПК на жалбоподателя, то подадената жалба до съда вх. № 54-2214-1806 от 29.05.2025г., с която жалбоподателят е изпълнил указанията по чл.147 от ДОПК, е следвало да се приеме като

уточняваща такава и решаващият орган е следвало своевременно да се произнесе по същество, като в решението си обсъди всички възражения на жалбоподателя.

Обжалваното ПНОМ е издадено на основание чл. 200 ДОПК и чл. 202, ал.2 във връзка с чл. 195, ал.1 – 3 ДОПК, съответно в нормите на чл. 200- чл. 207 от ДОПК е предвиден редът за налагане на запора и възбраната, както и тяхното действие.

Разпоредбата на чл. 202, ал. 2 от ДОПК предвижда, че запор върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките и другите доставчици на платежни услуги, в които третото задължено лице има сметки.

Съгласно чл. 195, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране, включително когато е разсрочено или отсрочено. Самото обезпечение се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на ПНОМ, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителни мерки.

Съдържанието на постановлението за налагане на обезпечителни мерки е регламентирано в чл. 196 ДОПК. Същото се издава в писмена форма и трябва да съдържа всеки от предвидените девет реквизита. Сред тях от важно значение е посоченото в чл. 196, ал.1, т. 3 ДОПК изискване за посочване на фактическите и правните основания за издаване на ПНОМ, т.е. мотивиране на необходимостта за налагане на обезпечението.

На първо място, от фактическа и правна страна актът на администрацията е основан на това, че е налице вземане от трето задължено лице Национален осигурителен институт, но никъде в оспорения акт не е упоменато наложената обезпечителна мярка „запор върху вземане“ за какво вземане е, както и по кой ред е. От оспорения акт не става ясно и дали същото попада в обхвата на чл. 213, ал. 2 ДОПК, който предвижда несеквестрируемост по отношение на определени вземания, а именно, че не се допуска принудително изпълнение върху: 1. Обезщетенията по социално осигуряване, включително за безработица; 2. Социални помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет; 3. Сумите по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност или определени вид и степен на увреждане над 50 на сто и други категории лица в неравностойно социално положение и 4. Вземанията за издръжка, определени от съда.

Няма данни по делото и по отношение на второто задължено лице „М и М Травел“ ООД, посочено като работодател от публичния изпълнител, а именно дали жалбоподателят към датата на издаване на оспореното ПНОМ е служител на дружеството, както и какви са неговите вземания към същото.

Допълнително съдът намира, че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, е материално незаконосъобразно, тъй като по арг. от чл.202 от ДОПК, публичният изпълнител следва да индивидуализира по основание и размер вземането, което длъжникът има към третото

лице, и което вземане се запорира. Простото посочване в случая на вземане в размер на 37 954, 25 лв., не сочи на извод нито за конкретния вид, нито за конкретния размер на сумата и падежа ѝ с оглед изискването за ликвидност и изискуемост на парично оцененото вземане.

Освен това от оспореното ПНОМ не може да се направи извод, че публичният изпълнител е описал коректно фактическата обстановка, поради която е издал ПНОМ, още повече, че не е посочено и по чия инициатива го издава, както предвижда чл. 195, ал.3 ДОПК.

В случая, мотивите за налагане на обезпечителната мярка според ПНОМ изх.№ С250022-022-0053862/20.05.2025г. са затруднение при събиране на установените и изискуеми публични вземания по изп.д. №[ЕИК]/2023 г. в общ размер на 37 954, 25 лв. (лихва и главница). т.е. в оспореното постановление не съдържат конкретни мотиви за бланкетно посоченото в тях „ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане”. Публичният изпълнител не сочи защо смята, че ще се затрудни събирането на задълженията на жалбоподателя и съответно на такова предположение като обезпечителна нужда, защо следва именно такава обезпечителна мярка – забор на вземане от трето задължено лице, без да е направен анализ на имуществото и поведението на длъжника по изпълнението. По административната преписка няма данни да е извършено изследване на имуществото на длъжника и съответно от липсата на годно за обезпечение такова да се обоснове необходимост от запориране на вземането му от трети задължени лица – ТП на НОИ и „М и М Травел“ ООД. В постановлението няма и констатация, че за посочените задължения няма наложено обезпечение, нито че наложеното обезпечение не е достатъчно.

Следователно, обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено при липсата на мотиви, което е съществено процесуално нарушение, водещо до неговата незаконосъобразност и ограничаване правото на защита на неговия адресат.

На следващо място, Съдът намира, че в случая посочените предпоставки по чл.195 ДОПК за налагане на обезпечение не се установяват. В представената от ответника административна преписка липсват доказателства за връчване на С. Н. М. на съобщение за доброволно изпълнение изх.№ С230022-048-0046337/21.03.2023г., заборно съобщение и ПНОМ изх.№ С250022-022-0053862/20.05.2025г., поради което не може да се приеме, че лицето е уведомено за предприетите спрямо него действия по принудително изпълнение, в т.ч. за номер на сметка и бюджет, по които следва да погаси задълженията си.

По тези съображения, настоящият съдебен състав приема жалбата на С. Н. М. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 20.05.2025г. за основателна и като такава следва да се уважи, а оспореният мълчаливо потвърден акт да се отмени като незаконосъобразен. С оглед изхода на спора , на дружеството – жалбоподател следва да бъдат присъдени разноски в размер на 412,50 лв., от които 12,50 лв. за държавна такса и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие.

Водим от изложеното, Административен съд София - град, Трето отделение, 7 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Н. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Х. мълчаливо потвърденото от Директора на ТД на НАП- С. изх.№ С250022-022-0053862/20.05.2025г., издадено от А. Г., на длъжност старши публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на С. Н. М., ЕГН 6910147245 сумата в размер на 412,50 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.

Съдия: